

Komu prosper liberalizmus?

Branislav Michalka

15. januára 2020 ✚ **Politika**

pokračovanie I. časti

Ak je teda podľa všetkého nemožné vytvoriť spoločnosť, v ktorej by mali všetci rovnakú mieru reálnej slobody, nie papierovej, tak komu to vlastne reálne prospelo? Paradoxne to boli „páni“, kto prišiel s liberalizmom, pretože hlavne oni sa chceli oslobodiť – od povinností. Voči Bohu a voči ľuďom. Odložme nabok frázy a ideológie a pozrime sa na vec bez predsudkov.

Nielen obyčajný občan – ťuťmák túži po nezodpovednej a anarchickej slobode. Aj „páni“ sú takí istí ľudia ako my. Vládnúť, napríklad v kresťanskej monarchii, znamená pre vládcu značnú neslobodu. Aristokrat spútaný povinnosťami: náboženskými, rodovými, štátnymi, stavovskými, neustále cvičený a komandovaný – aj ten túži osedlať svojho „koníčka – harleýčka“ slobody a vyraziť do sveta, za láskou...

Keď sa v 6. až 7. storočí rúcala Východorímska ríša, musel cisár násilím a dedičnou povinnosťou nútiť potomkov šľachty a úradníkov do služby. Aj tak vznikali dedičné úrady – nasilu a s nechutou. Výhody žiadne, všade neporiadok, kopa starostí a žiadna zábava, tak aké že tu potom šľachtenie? To nebaví nikoho.

S ideou liberalizmu prišli páni, nie poddaní. Podobne ako s herézami vždy prišli kňazi a nie laici. Sedliak na také niečo nemal ani chuť ani čas. Len ten, kto už okúsil aspoň trochu anarchickej a nezriadene hriechnej slobodienky túži po väčších dávkach. No a šľachta 18. storočia takú slobodu skutočne okúsila.

Čo bolo teda cieľom liberálnej aristokracie, ktorá bola autorom liberalizmu? Viac slobody pre každého? Možno aj to im bzučalo v hlave, keď sa prebrali zo sexuálnych a alkoholicko-gastronomických orgií. Avšak predovšetkým: **viac slobody pre seba**. To znamená: menej zodpovednosti, menej štrapácie s noblesou, ctou, vojenskou povinnosťou, skrátka s „dekórom“ a viac voľného sexu (respektíve ešte viac), viac voľného kšeftovania; nemusieť sa pretvarovať a chodiť do kostola alebo do vojny – do vojny pôjdu všetci do radu a nielen šľachta, zverbovanci atď.

A popri tom – slobodienka zostane. Ešte sa zväčší, majetok zostane (alebo sa aspoň slobodne prešustruje) a ľud, o ktorý sa predtým bolo treba starať (po dobrom či po zlom) budeme mať „z krku“ a hlavne a predovšetkým: ľud ponesie za všetko sám zodpovednosť!

Veď poznáte tie frázy: čo ste si zvolili, to máte; aký národ, taký parlament... Na povrchu akoby ani žiadna vládnuca elita neexistovala. Všade vládne krásna rovnaká sloboda pre každého. Ale odrazu vidíte, že niekto ukradne miliardy a nie je potrestaný a vy ukradnete pár centov a naháňajú vás ako zdutú kozu. A čakáte (a ideológiu poctivo papáte) na príchod tej „pravej“ vysnívanej demokracie. Dám vám dobrú radu: radšej na záhradke niečo okopte, natrite plot, nestrácajte čas. Nič nepríde.

Jednému sa však nevyhnete – zodpovednosti. To ľud je za všetko zodpovedný, veď si aj sám vládne a je zdrojom moci v štáte! Čo už môže byť krajšie: moc zostala elite v rukách a zároveň sa zbavila zodpovednosti.

Máme tú obrovskú „slobodu“, že už nám elity naoko nevládnú dedične. V skutočnosti áno, ale s možnosťou nás kedykoľvek odkopnúť, na rozdiel od kresťanských elít. Nie sú viazaní ani kresťanskou morálkou ani vedomím povinnosti voči reálnemu „dedičstvu“ po predkoch. Predstavujeme pre nich už len nástroj hedonizmu, nie povinnosť.

Dva druhy pánov

Máme tu teda dva druhy vládcov. Jedni bojujú za slobodu a myslia tým predovšetkým svoju slobodu. Chcú sa oslobodiť od povinnosti poslúchať Boha a jeho prikázania, od starosti o zverenú krajinu a ľudí, od povinnosti reprezentovať, chovať sa dôstojne a pod. Zároveň si ale chcú uchovať všetky výhody svojho privilegovaného postavenia bohatých a mocných ľudí. Čo urobia? Dajú „slobodu“ všetkým. V skutočnosti prenesú zodpovednosť za riadenie štátu (nie reálnu moc, samozrejme) na tzv. občanov. Odteraz je za všetko na vine ľud. Ľud je zdrojom moci, ľud rozhoduje, ľud nesie zodpovednosť.

Z desiatich ponúkaných lumpov si jedného vyberie; ako by nie, keď niekoho si vybrať musí (veď ak by si nevybral aj tak tam niekoho dajú). A potom, keď narieka, tak sa mu povie: koho si si zvolil, toho máš. A ponúkne sa mu ďalších desať lumpov. Tu máš, vyber si.

Že spoločnosť, kde je systematicky relativizovaná kresťanská morálka, takmer nikdy nemôže vygenerovať jedinca, ktorý by bol morálne na výške a ak by ho aj vygenerovala a bol by kresťanom, tak by mu znemožnila kresťanskú morálku presadzovať, to nikoho nezaujíma. Vyberal si si, ponúkli sme ti, máš zodpovednosť.

Druhý typ vládcov bol k svojim ľuďom pripútaný, podobne ako ľud k nemu. Vzťahy boli takmer rodinné a limitovaná sloboda bola kompenzovaná patriarchálnou istotou. Keď nebolo čím platiť dane, počkalo sa. Namiesto peňazí, ktoré neboli, pán zobral aj naturálie. Do vojny išli páni a páni aj umierali. Chodiť na panské znamenalo odpracovať si dane. Kto reálne kontroloval pracovný „výkon“ ako dnes v slobodnej dobe, dochádzku načas, to, či niekto za humnom nepodriemkáva namiesto roboty? Drábi? Ale tých treba živiť, šatiť, všetko stojí peniaze a nie je možné ku každému postaviť jedného.

To sú možnosti moderného „slobodného“ štátu. Je pozoruhodné čítať reálny popis života sedliakov v tak, podľa liberálov, zaostalom štáte ako bolo Rusko v 18. storočí, u Aksakova, ktorý spomína na svoje detstvo. Keď slnko príliš svietilo, všetci – páni aj sedliaci – zaliezli do tieňa. A spinkali sladko. Skúste dnes zaliezť do tieňa v továrni na automobily. Ľudia sa vtedy akosi motkali, bez poriadneho ekonomického výkonu a so slabou kontrolou.

Čo však bolo pre pánov večným bremenom, to bola vernosť zdedenému majetku a ľuďom. To večné otravovanie sa so záležitosťami poddaných. Kaviarenský liberál si pri pohľade do minulosti predstavuje len feudálove radostné despotické pocity, nie povinnosti a ani nevie aké svedectvo vydáva o vlastných pocitoch. Tak rád by dirigoval...

Avšak starať sa o ľudí, rozkazovať im a byť zároveň kresťanom, to je otrava. Určite, našli sa aj sadisti, ako všade a vždy. Ale Damoklov meč povinnosti a cti visel nad pánom a nútil ho stále dumať: ako rozhojniť zdedené, ako nepotupiť pamiatku otca a predkov a to Peklo na obzore tiež nijako nepoteší.

Zdroj: flickr.com

Každú nedeľu, či dokonca deň počúvať v kostole o možnom zatratení za zlé skutky. Kontrolovať služobníctvo či sa “nepeleší” (zbožná manželka s tým stále otravuje), počúvať ich prosby, podporovať finančne sobáša a krsty či otravovať sa s talentovanými sedliackymi chlapcami a posilať ich do školy, lebo farár s tým neustále chodí, atď. a stále dokola. Nebola by lepšia sloboda? A stalo sa. Podarilo sa.

Kedysi mal zodpovednosť horný stav. Páni sú na vine..., zvyklo sa hovoriť. Teraz: všetci a nikto. Veď ľud je teraz pánom! Z neho pochádza všetka moc v štáte! Tak sa píše v ústave.

Táto šialená predstava odporuje do očí bijúcej realite spoločnosti, ktorá naďalej pretrváva v tvare pyramídy, ale oficiálne sa nám tvrdí, že nie. Že sme si všetci rovní. Táto, do očí bijúca, lož má horeuvedený efekt: tí, čo reálne držia moc, sa už nemusia za svoju vládu nikomu zodpovedať! Všetko hodia na toho najnižšieho činiteľa v štáte – on je údajným vládcom! Fraška na zaplakanie. Nemusia sa zodpovedať Bohu, lebo v Neho neveria a ani ľudu, pretože ľud vládne len na papieri.

Avšak, budme poctiví, nie je to celkom pravda. Jednému božstvu sa musia zodpovedať: abstraktnej a vykonštruovanej bohyni Slobode. Samozrejme, len naoko, pretože žiadne také božstvo reálne neexistuje. O to usilovnejšie sa mu však klaňajú.

Liberálne pseudo-náboženstvo

Keď môžeme s pribúdajúcimi dňami sledovať rozvrat, do ktorého nás priviedol liberalizmus, je dobré sa pozrieť ešte v krátkosti na základnú ideu liberalizmu, bludu, ktorý vyvolal súčasný chaos.

Liberalizmus je sekulárna kvázi náboženská ideológia, v ktorej je predmetom kultu a uctievania idea ľudskej slobody, slobody jednotlivca. V náboženstve liberalizmu je sloboda človeka najvyššou hodnotou, ktorej sú podriadené všetky ostatné hodnoty, vrátane náboženstva. Každá hodnota, ktorá by ohrozovala ľudskú slobodu je preto pre liberála neprijateľná.

Podľa tejto definície môžeme rozpoznať veľmi ľahko, že všetci, ktorí prijímajú vládu Slobody nad ostatnými hodnotami sú liberálmi, aj keď si to možno neuvedomujú. Ľudia, ktorí tvrdia, že privilegovanie nejakého náboženstva spoločnosťou je zlo, sú liberálmi, pretože povýšili ideu slobody nad ideu pravdy, poriadku, mravnosti a pod., aj keď sú zároveň kresťanmi. Liberalizmus sa tiahne naprieč konfesiami a národmi. Tak ako kresťan uctieva Boha – absolútne bytie, tak uctieva liberál Slobodu.

Liberála rozoznáte ľahko. Skúste akokoľvek niekomu obmedziť slobodu (samozrejme, že okrem tých, čo sú nepriatelia slobody; tým obmedziť) a liberál začne kričať. Sloboda hrá v jeho myšlienkovom svete úlohu ako

Fatum v starogréckom náboženstve. Podliehali mu aj bohovia. Liberál chápe, že musia byť aj náboženstvá, bohovia, ale nad nimi vládne neosobné určenie – Sloboda. Buď veriaci, hovorí liberál, ale najprv sa pokloň Slobode, až potom Bohu.

Túto ideu prevzali aj modernistickí kresťania. Dokonale si osvojili pravidlá tejto liberálnej hry, takže vždy, keď by mali presadzovať kresťanský spoločenský poriadok, ako to prikazujú pápežské encykliky od Gregora XVI. až po Pia XI., prihliadajú najprv k tomu, či by to neohrozilo Slobodu. A ono ohrozilo. Voľba je jasná – preč s encyklikami. Sloboda je tým božstvom, ktoré je nadradené vláde Krista Kráľa.

Kresťanský liberál uctieva Boha, ako inak, ale ešte viac uctieva slobodu človeka. Preto je pre neho celá 2000-ročná prax kresťanstva vlastne omylom a herézou. Keď sa bude treba rozhodnúť medzi Bohom a Slobodou, dá prednosť Slobode.

„Ale veď medzi tým nie je rozdiel,“ kričí kresťanský liberál, rozhorčený nad tolkou nevedomosťou: „veď ten, kto kladie do protikladu Boha a slobodu človeka je blázon!“

Skutočne? Poslal snáď Boh z hory Sinaj Mojžiša dole s deklaráciou ľudských práv alebo s 10 prikázaniami? Čo vlastne sú Prikázania ak nie obmedzenia slobody? Spýtajte sa kovaných liberálov, potvrdia vám to. Boh obmedzuje slobodu človeka. Boh vie, že sloboda človeku, zaťaženému dedičným hriechom, škodí. V rukách človeka zasiahnutého hriechom znamená sloboda slobodu konať zlo.

Liberáli si však neuvedomujú to podstatné: Boh obmedzuje slobodu konať zlo **všetkým** ľuďom, aj „pánom“. Len vďaka tomu, že kresťanskí „páni“ poslúchali Božie prikázania vznikla reálna autonómia jedinca, jeho dôstojnosť a nedotknuteľnosť jeho osoby ako Božieho tvora. Tá **reálna sloboda** – ktorú pravdepodobne už čoskoro definitívne stratíme.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/komu-prospel-liberalizmus/>